

temes d'educació

Les vacances: un petit apr

Els carrers de la ciutat semblen aquests dies més bullanguers que mai. Es veuen invadits per una animació estranya, autòctona, inèdita: l'animació pròpia del jovent. S'han acabat les classes. Els nois respiren i les famílies tremolen: han arribat les vacances. I amb elles l'aprenentatge d'una vida nova, més lliure, més semblant, per tant, a la vida de les persones grans.

Si la verdadera educació és sempre en funció d'allò que han de ser i fer els nois el dia de demà, és endebades —per il·lògic— negar o treure importància al tems de vacances, car en ell els nois hi troben un règim formal de vida més semblant i acomodat a aquell que tindran quan siguin homes el dia de demà. L'home es distingeix per ser una persona responsable. I en aquest temps és quan els nois comencen a trobar-se en certa manera responsables, quan experimenten una miqueta el sentit real d'aquest nom.

El noi, mentre duren les vacances, deixa de ser noi fins a cert punt. Aquesta afirmació de Loetscher no és ni de bon tros allò que se'n diu frase feta. Quan el noi acaba els exàmens i estreny la mà del mestre en senyal de comiat experimenta una sensació nova, que moltes vegades passa desapercebuda per a les persones no acostumades al tracte amb el jovent. Sensació que, com una correntia bellugadissa i alegre de vida, corre per les seves venes i que traspua a l'exterior amb una sèrie de reflexes molt característics, per exemple, el moviment inter-

mitent d'obrir i tancar les mans i els braços, l'eixamplament desmesurat dels pulmons, l'expansió violenta dels músculs manifestada en les baralles cridaneres i amistoses, el tirar enlaire la cartera, córrer com uns bòlids fent cops a les portes etc.

Si nosaltres voléssim saber **el perquè de tot això** i li preguntéssim al noi els motius, segurament no ens contestaria exactament, però a la seva manera sí que diria coses, si és sincer i expansiu, com aquell que em digué amb una espontaneïtat ingènua i un xic maliciosa alhora: «Vostè s'imagina? Des d'ara ja puc ser un gamberro». Aquest mot una mica xocant i extremat, en el seu llenguatge equivalia a la nostra mesurada expressió «ser lliure, deixar de ser noi»

Es veritat que **aquesta noció vital la pot experimentar el noi des del començament del curs**, per exemple, quan comença el segon ensenyament. Aleshores trenca o es pensa trencar amb la infantesa perquè deixa el primer ensenyament que és propi dels petits. Però ara la cosa és distinta: ara deixa de ser noi, perquè no dependrà de ningú. Durant el curs, el mestre podia fer-li una «reprimenda» o castigar-lo si feia una falta. Ara no. I com que els pares tampoc no poden cuidar-se del noi com voldrien, per raó del treball que els esclavitza i els obliga a passar llargues estones fora de casa, el noi se sent sol i lliure. Se sent gran. Li sembla que pertany al món dels adults.

En aquest sentiment hi ha quelcom de veritat, hi ha grant part de veritat. La llibertat serà més gran i, per tant, pesarà també sobre el noi una càrrega desconeguda: la responsabilitat. Durant les vacances haurà de suportar ell mateix les conseqüències dels seus actes. Si durant el curs el noi jugava a pilota en el pati del col·legi i trencava algun vidre de la casa veïna, les persones afectades es dirigien al mestre, no al noi. Ara no. Ara haurà de ser ell qui tindrà de respondre del perquè la pilota ha anat dirigida a l'aparador de la botiga i no pas a la porteria feta amb rocs del carrer, que és, naturalment, el lloc ordinari on els jugadors intenten marcar gol.

El noi no haurà de respondre a les lliçons de l'escola, però sí a les de la vida, encara que sigui en molt petita escala i dintre l'esfera de les seves pròpies activitats. Amb més motiu, evidentment si el noi plega definitivament de l'escola i els pares el posen a treballar. I precisament perquè el noi se sent en certa manera responsable, ol v fer allò que fan les persones grans (Foerster). Vol ser com ells. **I aquí és on els pares i els educadors han de vigilar**, no pas per arrencar-li aquest desitg, sinó per fer-li reflexionar en la mesura que sigui possible quines són les persones grans que per la seva ardidesa homenívola i per la seva integritat mereixen respecte i admiració.

¿Cuándo?

De los cuatro trimestres del año, los turistas prefieren el tercero (julio a septiembre). Es en este tiempo cuando, en 1960, llegó a España el 48% del total de turistas. Sigue el segundo trimestre con 24%, el 4º con 17%, y, por último, el primero con 11%.

¿Cómo?

A simple vista ya es fácil comprobar que es por carretera que la mayor parte de nuestros visitantes llegan al país y se desplazan por él. Su afluencia, precisamente, ha obligado a las autoridades a importantes medidas para evitar embotellamientos y accidentes.

Siempre respecto del año pasado, el medio de transporte por **carretera** fue el utilizado por **3.889.736 turistas**, mientras el **ferrocarril** absorbió sólo **491.574 personas**. Por mar y avión llegaron los restantes.

Es natural, pues, que la RENFE haya emprendido este año una propaganda más intensa que en los anteriores para estimular el uso del ferrocarril. Los carteles que pueden verse en nuestra estación, con el slogan de «España es diferente» forman parte de aquella campaña de propaganda. Esperemos a ver las cifras del presente año para comprobar el impacto de dicha propaganda.